

младъ видѣ себе си обиколень отъ вредомъ отъ единъ волкъ беззаконныхъ войнъ, кон то и силно завлякоха го въ темница та.

Въ суца та минута срецна го Дамонъ, кой то бѣше младъ добродѣтеленъ, юнавъ, и обичаше Пнеія като себе си. Като го видѣ въ таково положеніе сердечно ся ускорби, и съ най живо сожаленіе приближава при него, и му дума: что ли това Драгій мой Пнеія? — Что ли си направилъ? — Негли твоя та глупость, и чрезмѣрно то ти воспаленіе Ей, Любезный ми Дамонъ, онова, кое то ты много пути си пророкувалъ на конецъ ся случи. Азъ неможахъ да ти быда подражателъ, не можахъ да послѣдувамъ на твои те совѣты. Много време самъ си похулихъ мучителска та жестокость, и усилювахъ самъ себе си за да ты послушамъ, Но на конецъ неможахъ да обузда гнѣва ми, неможахъ вѣне да скрито говоря противъ толко варварски примѣри. Гледамъ чи ща умра. Обаче смерть та много предпочтена, отъ умрази то робство. Само сожالياвамъ за старцаго моего отца, за возлюбленна та сопруга, и за любезны те ми сынове. На тебе, Приятелю! оставамъ ги, ты утѣши ги, за моя любовь ты помогни имъ. Азъ вѣше не ща себе си сожала заради счастье то ми. Мучителски те служители воспреха двама та прескорбни приятели по много да ся разговбрятъ, и като ги отдѣлиха насилно единъ отъ други. Пнеія извлекоха въ темница та, а нѣ